

РЕШЕНИЕ

№ 1734

гр. София, 13.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 15.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **299** по описа за **2013** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] чрез процесуален представител юрк.Вл.Т., срещу решение от 10.10.2012 г., постановено по н.а.х.д.№ 7484/2011 г. от СРС, НК – 17-ти състав.

С обжалваното решение е потвърдено изцяло Наказателно постановление № 38-31 от 18.03.2011 г., издадено от Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, с което на [фирма], на основание чл.23,ал.6, във вр. ал.5 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева за нарушение на чл.11 а, ал.1 ЗМИП.

В жалбата се поддържа, че оспореното решение е незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон и неприлагането на чл.28 ЗАНН. Твърди се, че нарушението е явно маловажно и от него не са настъпили вредоносни последици. В писмените бележки по делото процесуалният представител на касатора прави довод за изтекла абсолютна давност.

Ответникът се представлява от юрк. Е. Х., която заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява, че решението на районния съд следва да бъде потвърдено. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни

основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок

Разгледана по същество касационната жалба е основателна по съображения стоящи извън преценката на правилността на изводите на СРС относно законосъобразността на НП.

Решението на първоинстанционния съд както и наказателното постановление, следва да се отменят, поради изтекла абсолютна давност

Районният съд е приел фактическа обстановка, която е безспорна между страните и която кореспондира напълно с доказателствата по делото. Установено е, че съгласно сключения договор с [фирма] на 21.12.2009 г. касаторът е изплатил на пълномощника на [фирма] сумата 95 967 лв. Съгласно чл.11а, ал.1 ЗМИП и чл.16, ал.1 ППЗМИП акционерното дружество е следвало да уведоми дирекция „Финансово разузнаване“ при ДА „НС“ в срок от петнадесет дни, следващи месеца на извършване на плащането, т.е. в периода 01.01.2010 г. – 15.01.2010 г. Санкционираното дружество е извършило това уведомяване на 29.04.2010 г., т.е. след законоустановения за това срок. Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН относно обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото ЗАНН не предвижда друго. Относно абсолютната давност за погасяване на административнонаказателното преследване ЗАНН не съдържа разпоредби, поради което следва да намерят приложение съответните текстове на чл. 80 и чл. 81 от НК. Нарушението е извършено на 16.01.2010 г., когато е изтекъл срока по чл.16, ал.1 ППЗМИП.

Съгласно действащата към този момент редакция на чл.80, ал.1, т.5 НК преследването се изключва по давност ако не е възбудено в продължение на две години от извършване на деянието. Чл.81,ал.3 НК предвижда, че независимо от спирането и прекъсването на давността преследването се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл.80. Последвалата промяна в чл.80, ал.1, т.5 /ДВ ,бр.26/2010 г./, с която срокът е увеличен от две на три години не следва да се има предвид с оглед разпоредбата на чл.3, ал.2 от ЗАНН, като в случая се прилага по-благоприятния за нарушителя закон, а именно този на чл.80, ал.1, т.5 НК в редакцията към момента на извършване на нарушението – 16.01.2010 г.

По посочените причини конкретното административнонаказателно преследване е погасено с изтичането на срок от три години от извършване на нарушението, независимо от спирането или прекъсването на давността и независимо от субекта на административнонаказателната отговорност. За погасяването на наказателната отговорност, поради изтичане на предвидения в закона давностен срок, съдът следи служебно (чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК, вр. с чл. 11 от ЗАНН). Този срок е изтекъл на 16.01.2013 г. и съдът е длъжен да се съобрази с това обстоятелство.

Мотивиран така и на основание чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, I-ви касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение по н.а.х.д. № 7484/2011год., постановено на 10.10.2012 г., от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 17-ти състав и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 38-31 от 18.03.2011 г., издадено от Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност”, с което на [фирма], на основание чл.23,ал.6, във вр. ал.5 от Закона за мерките срещу изпирането на пари е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева за нарушение на чл.11 а, ал.1 ЗМИП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: